

Xabier Coluig
escriptor

Francesc Vicent Garcia, Rector de Vallfogona (2/21)

No està del tot clar quan va néixer Francesc Vicent Garcia. Depenent del biògraf que se n'ocupi, podria haver nascut entre el 1579 i el 1582 entre Saragossa i Tortosa. Allò que sí que sembla estar una mica més clar és que el seu pare, Francesc Garcia, passamaner d'ofici, va morir quan Francesc no era més que un infant. La seva mare, Margalida Ferrandis, va casar-se en segones núpcies amb un reputat llibreter tortosí de l'època, que aparentment va influenciar fortament el tarannà del jove poeta i li va infondre el seu amor per la literatura.

Malgrat no haver-hi evidència documental, sembla que Francesc Vicent Garcia comença la seva formació parroquial gràcies a una beca que li és atorgada a Lleida,

on fa amistat amb Pere de Montcada i la seva prestigiosa família, que es converteix en la seva protectora. Més endavant, a finals de 1601 al *Llibre d'ordes de l'Arxiu diocesà de Barcelona* hi consten la tonsura i els ordes menors a nom del nostre protagonista.

Amb només vint-i-set anys, és nomenat clergue i pren possessió de la plaça de la rectoria i l'escripció de la parròquia de Santa Maria de Vallfogona de Riucorb, a la comarca de la Conca de Barberà, pertanyent al Bisbat de Tarragona, fet aquest que inspira la creació del seu sobrenom com a Rector de Vallfogona, el qual correrà paral·lel a la seva trajectòria vital per sempre més a partir d'aquest moment.

El Rector de Vallfogona passa a la història com el millor poeta

del Barroc en llengua catalana. La seva obra navega des de la poesia amorosa i elegant, que produeix alguns sonets de gran bellesa, a la sàtira violenta i escatològica, en què és molt coneguda la seua composició dedicada a la "*latrina que va fer l'autor a l'hort de sa rectoria*".

També, com no podria ser d'una altra manera, l'ocorrent poeta va deixar-se emportar pel corrent de decepció i decadència en general davant la vida que fou implícit al moviment del Barroc. En aquest moment, ha quedat demostrat que la perfecció i l'harmonia del món que pregonava l'humanisme a l'època del Renaixement no eren més que una quimera i s'ha instal·lat el pessimisme intel·lectual, no només en l'obra de Francesc Vicent Garcia però també en

la de tota la tropa d'escriptors espanyols de la seva generació, com Quevedo, Góngora, Calderón de la Barca o Lope de Vega.

És gràcies a la seua amistat amb Lope de Vega, i als diversos viatges que va fer a la cort de Madrid durant els següents anys que un

rumor, amb més o menys base documental, cobra vida entorn de la figura del poeta tortosí. Alguns historiadors especulen sobre la possibilitat que, durant aquests viatges, el Rector de Vallfogona estava actuant com a espia infiltrat en els cercles de poder amb la clara intenció de beneficiar els caps del bandolerisme senyorial local. Segons aquesta hipòtesi, la seua mort per enverinament el dos de setembre del 1623 a una fonda de Saragossa de tornada cap a Vallfogona podria haver-se produït com a conseqüència directa d'haver estat descobert. Allò que sí que sembla estar acreditat, però, és la seva relació d'amistat amb el dirigent de la facció nobiliària dels nyerros, Perot Rocaguinarda, al qual fins i tot va dedicar un sonet.